

РЕШЕНИЕ

№ 6634

гр. София, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Проданова

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **7117** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Е. А. А. от [населено място], срещу Решение № 742/01.03.2022 г., постановено по НАХД № 13346/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 15 състав, с което е потвърден Електронен фиш, Серия К № 4450360, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лв., за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

С доводи за необоснованост касаторът иска отмяна на въззивното решение и потвърденото с него наказателно постановление. Поддържа, че не е безспорно установено, че измерената скорост е именно на управлявания от него автомобил. В съдебно заседание касаторът не се явява и не е представляван.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, в съдебно заседание не е представляван. В депозирано писмено становище излага доводи за неоснователност на жалбата. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства,

доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна съставът на въззивния съд е установил, че на 03.02.2021 г. в 12:49 ч. в [населено място] на [улица] до блок № 79 срещу кино „Арена“, с посока на движение от [улица] към [улица], с техническо средство - мобилна система за видеоконтрол „ARH CAM SI“ № 11743е била засечена скорост на движение на МПС - „Рено М. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] от 87 км./ч., при разрешена такава - 50 км./ч. в населено място, т.е. превишение на скоростта от 37 км./ч. Установено е, че лекият автомобил бил регистриран на името на жалбоподателя Е. А. А.. Въз основа на това от СДВР е издаден електронен фиш серия К, № 4450360 срещу касатора А., с който последният е санкциониран с налагане на глоба в размер на 400 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Фишът бил връчен на нарушителя на 01.09.2021 г., видно от справка от информационната система на МВР - АИС - АНД.

За да потвърди издадения електронен фиш районният съд е приел, че същият е издаден от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия и компетентност, съгласно ЗАНН и ЗДвП, отговаря на изискванията на разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП, установяваща вида на данните, които следва да бъдат вписани в него и съответства на утвърдения със Заповед № 8121-3-931/30.08.2016 г. от Министъра на вътрешните работи, образец. Изложени са мотиви, с които е аргументиран извод за липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и за правилно приложение на материалния закон.

Решението е правилно.

Нарушението е точно и ясно описано, като са отразени обстоятелствата, при които е било извършено. Правилно е посочена и нарушената законова разпоредба. Нарушителят е бил запознат с всички съществени факти от значение за реализиране правото му на защита срещу административнонаказателното обвинение, което право в действителност е и осъществил.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП въвежда забрана за водачите на ППС да превишават определена скорост на движение, в зависимост от категорията на превозното средство и с оглед мястото – в или извън населено място, автомагистрала или скоростен път. В конкретния случай за касатора е била налице забрана да управлява ППС с повече от 50 км./ч., тъй като се е намирал в населено място. Споделят се изцяло изводите на районния съд по отношение експлоатацията на автоматизираното техническо средство за контрол, поради което на основание чл. 221, ал. 2 изр. второ АПК касационната инстанция счита за ненужно да повтаря. Правилно е посочена и санкционната разпоредба, като санкцията е определена в абсолютен размер, поради което е безпредметно обсъждането на нейния размер.

Безспорно се установява, че на посочената в ЕФ дата и място касаторът е управлявал ППС, несъобразявайки се с императивната разпоредба на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора за посоченото нарушение, с оглед липсата на попълнена от него декларация по чл. 189, ал. 5, изр. второ от с.з. и чл. 188, ал. 1 ЗДвП.

Неоснователни са възраженията, изложени в касационната жалба, досежно това кой

автомобил е заснет и дали измерената скорост е тази на автомобила на касатора. Видно от приложения снимков материал другите автомобили са зад този на наказаното лице, поради което няма как да е отчетена тяхната скорост. Позоваването на приложената дневна форма на отчет, в която не били отразени нарушения също не може да опровергае изводите за извършено от касатора нарушение. Установяването на нарушението е извършено с автоматизирана система за контрол, а неотразяването на броя нарушения, засечени от нея, касае отчетността на операторите на тази система и е свързано с изпълнение на служебните им задължения.

В обобщение съдът не констатира наличие на основания за отмяна както на въззивното решение, така и на процесния електронен фиш. Като е достигнал до същите правни изводи, съставът на въззивния съд е постановил правилно решение. Касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По отношение заявената от ответника по касация претенция за присъждане на разноски за двете съдебни инстанции, съдът намира същата за частично основателна. Искането за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение пред СРС е ненавременно направено, същото е следвало да бъде заявено именно пред въззивната инстанция. Ето защо, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение само за процесуално представителство пред касационната инстанция.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 742/01.03.2022 г., постановено по НАХД № 13346/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 15 състав.

ОСЪЖДА Е. А. А. да заплати по сметка на столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80.00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ:

1.